

Sonetul strănutului de păpădie

Flavius Laurian Duverna

Sonetul strănutului de păpădie

Plutind, în largul galben al câmpiei
S-a risipit, împrăștiată pe pământ,
La adierea tandră a brizei de vânt
Sămânța coaptă-n puf a păpădiei.

După zburarea cea purtată-n cânt,
Din nou va răsări pe-ntinsul gliei...
Pentru-a-nflori spre slava bucuriei
Dar trebuie să treacă prin mormânt.

Supusă unor legi, de către Creator,
Concomitent ea viețuiește-n soare;
Și-n fiecare an, își croiește-un viitor...

Răsare-n lunci, tăpșane și ponoare
Și vizita albinelor o mângâie ușor,
Și an de an, sfârșește-n strănutare!

Flavius Laurian Duverna
24 septembrie 2015